

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΙ

ΕΤΟΣ Β΄

ΙΟΥΛΙΟΣ 1906

ΑΡΙΘ. 23.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ὑπὸ F. Rettore.	Σελ.	409
ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΡΟΔΟΥ: Ο ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ ὑπὸ Κ. Ν. Κωνσταντινίδου »		412
ΑΛΣΑΒΙΑ ἢ Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΑΒΑΙΩΝ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Ἡλίου Δίπ	»	414
« ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ » ὑπὸ Γεραδίου Βώκου	»	416
ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΗΧΩ: ΗΛΙΟΣ—ΣΕΛΗΝΗ ὑπὸ Ρ. Π.	»	417
Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ὑπὸ Κ. Α. Παπαζῆ	»	418
ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ (διήγημα) ὑπὸ Stéphane Kervail μετάφρ. Κ. Ν. Κ.	»	421
ΝΕΑ ΖΩΗ-ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ	»	422
ΝΕΑ ΖΩΗ-ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ	»	423
ΕΘΝΙΚΗ ΖΩΗ	»	424

Τιμὴ ἐκάστου φύλλαδιου Γ. Δ. 3.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙ:

Ἐν Αἰγύπτῳ:		Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ:	
Ἔτησία	Γρ. Διατ. 30.	Ἔτησία	Φρ. Χρ. 8.
Ἐξάμηνος	» » 20.	Ἐξάμηνος	» » 5.

Διὰ πᾶν ἀφορῶν τὸν Σύλλογον ἢ τὸ Περιοδικόν, ἀπευθυντέον:

“**Nea Zoï**”

Rue Tewfiick Pacha No 29, ALEXANDRIE (Egypte)

Τύποις - Ι. Κ. ΛΑΓΟΥΔΑΚΗ - Ἀλεξάνδρεια

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΕΤΟΣ Β΄

ΙΟΥΛΙΟΣ 1906

ΑΡΙΘ. 23.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΜΕΝΩΣ ὑπέκρινε τῇ φίλῃ γενομένη μοι προσκλήσει ὑπὸ τῶν σπουδῆ καὶ ἀνευδότης περὶ μακροβιότητος τῆς « Νέας Ζωῆς » ἐργαζομένων νέων, ἐθεώρησα καὶ πάλιν καθήκον μου, ὅπως συνεχίσω τὴν μικράν, ἀλλ' οὐχὶ βεβαίως κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, περὶ ἰταλικῆς φιλολογίας ἐργασίαν, εὐελπίς ὢν, ὅτι παρὰ τὸ ἀπειρόκαλον τοῦ ᾧ χρῶμαι λεκτικῶν, θὰ τύχη καὶ νῦν ὡς καὶ πρότερον, εἰ μὴ ἀπατώμαι, τῆς αὐτῆς εὐμενοῦς δεξιώσεως. Τὸ θέμα ἔπερ τὴν σήμερον ἐξελεξάμην περιστραφήσεται, καὶ τοῦτο διὰ βραχέων, περὶ τὸν Massimo Taparelli D'azeglio (1798-66) ἄνδρα τὸ γένος Πατρίκιον καὶ τὰ μάλιστα σὺν ἄλλοις ἐνδόξοις ἀνδράσι συντελέσαντα διὰ τε τοῦ καλάμου καὶ τοῦ ξίφους αὐτοῦ εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἐνότητα τῆς ὅλης ἰταλικῆς χώρας.

Υἱὸς ἀρχαίας καὶ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τοῦ Τορίνου ὁ Massimo D'azeglio προὔτιμησε νέος ἔτι ὢν τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐργασίαν ἀντὶ τοῦ ἡδονικοῦ καὶ ματαιοῦ βίου. Ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1826 διέμεινε σχεδὸν πάντοτε ἐν Ρώμῃ, περὶ τὴν ζωγραφικὴν τέχνην ἀσχολούμενος, καὶ τὸ πρῶτον μὲν εἰς τὸ τῆς ἀγρογραφίας εἶδος, βραδύτερον δὲ εἰς τὸ τῆς ἱστορίας. Καὶ ἐν ᾧ μὲν διετέλει ζωγραφῶν εἰκόνα παριστάνουσαν τὴν κατὰ τὸ 1503 (Disfida di Barletta) ἐν Barletta γενομένην μονομαχίαν μεταξὺ Γάλλων καὶ Ἰταλῶν τῶν

μὲν πρῶτων προκληθέντων καὶ ἡττηθέντων ὑπὸ τῶν δευτέρων, ἐσκέφη, ὅτι πρὸς ἀναζωπύρησιν τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος ἐν ταῖς καρδίαις τῶν συγχρόνων αὐτοῦ ὁμοειδῶν, τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός μᾶλλον ἐξιστορημένον ἢ ἐξωγραφημένον ἀναμφιλόγως λυσιτελέστερον θὰ ἀπέβαινε, διὸ καὶ ἐν ἔτει 1833 ἐδημοσίευσεν τὸν Ettore Fieramosca, ἔργον ἐν ᾧ ἐκτυλίσσονται ἰδιωτικὰ καὶ φαντασιώδη συμβάντα οἷα· ὁ τοῦ ἰσχυροῦ ὑπερμάχου τῆς ἐθνικῆς ἰδέας ἔρωσ πρὸς τὴν Ginevra, σύζυγον ἐταίρου Ἰταλοῦ τῶν Γάλλων ὑπεραμυνομένου, ἢ βία ἦν κατ' αὐτῆς ἐξήσκησεν ὁ δούξ Valentino, ὁ θάνατος τοῦ συζύγου αὐτῆς κατὰ τὴν ἐν Barletta κρατερὰν μονομαχίαν καὶ τέλος ὁ θάνατος τῆς Ginevra ἕνεκα τῆς προσγενομένης εἰς αὐτὴν ὕβρεως, συμβάντα ἅτινα ἀμαυροῦνται ὑπὸ τῆς ἱστορικῆς σκηνῆς, ἧς ὁ σκοπὸς ἀποβλέπει, πρὸ παντὸς ἄλλου, εἰς τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν Ἰταλῶν ἀναζωπύρησιν τοῦ πρὸς τοὺς ξένους μίσους καὶ τοῦ πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν ἔρωτος. Ὁ Ettore Fieramosca, ἐξέχει οὐ μόνον κατὰ τὴν ἐπίνοιον ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν συνθετικὴν τῆς εἰκόνης μόρφωσιν καὶ τὸ εὐγραμμον αὐτῆς. Ἀρέσκει ὡς εἰκὼν ἀξιοσημειώτου γεγονότος, ἀριστα ἐξωγραφημένη καὶ ὑπεμφάνουσα σημασίαν ἰδανικὴν, ἐλλείπει ὅμως ταύτη, κατὰ τὸν λογομαθέστατον Vittorio Rossi, ἢ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν λεπτότης, ἧτις ἐξασφαλίζει μακρότατον βίον εἰς τὰ τῆς καλλιτεχνίας ἔργα.

Ἐπιμελεστέρα εἶναι ἢ μελέτη τῶν γεγονότων ἀλλ' ἤττον ἀνθηρὰ ἢ ἐμπνευστὴς, τῶν ἐξελλισσομένων ἐν τῇ ἱστορικῇ μυθιστορηματικῇ τοῦ αὐτοῦ συγγραφῆος τῇ ἐπιγραφομένῃ Niccolò de' Lapi ἢ οἱ Paleschi καὶ οἱ Piagnoni καὶ ἐκδοθέντι ἐν ἔτει 1841 φ. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ὁ D'azeglio διηγεῖται τὰς περιπετείας λαϊκῆς

τάς ιδέας πάντων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν θρησκευτικῶν διωγμῶν οὕτω πως, ὥστε οὐδεὶς ἐχέφρων ἠδύνατο νὰ ἀντεῖπῃ.

Τὸ διάταγμα, δύναται τις νὰ ἀντιτείνῃ, δὲν θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν. Ἄς παραδεχθῶμεν ἐπὶ στιγμὴν ὅτι πράγματι δὲν λαμβάνεται καθ' ὅλοκληρίαν, ἀλλὰ τίς καλῆ τῆ πίστει, θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἕνεκα τούτου τὰ τῶν καθολικῶν πράγματα δὲν ἐβελτιώθησαν ποσῶς, ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ; Θὰ ἠδύνατο ἀρὰ γε νὰ πιστεύσῃ ἀπολύτως μηδαμινὴν τὴν ἠθικὴν, ἣν τὸ γεγονός τούτο ἐξήσκησεν ἐπίδρασιν; Ἄρὰ γε μήπως δὲν θὰ ἦναι ἀληθὲς ὅτι εἰς αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας ἐνήχθη ὑπὸ τῆς δημοσίας γνώμης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου αὐτῆς, καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀρκούντως ἰσχυρὸν ὅπως ἀρνηθῆ νὰ ἐμφανισθῆ;

Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀναφέρω πλεῖσθ' ἕσα ἄλλα παραδείγματα ἀλλὰ τόσο πολλὰ εἶναι τὰ συνωσιζόμενα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ καλάμου μου, ὥστε τῇ ἀληθείᾳ ἀγνοῶ ὅποιον νὰ ἐκλέξω. Λαμβάνω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προσφέρει ἡ Γερμανία. Διὰ ποίας ὁδοῦ ἀφίκετο ἡ πολιτικὴ αὐτῆς κατάστασις εἰς τὸ σημεῖον εὐρίσκομεν αὐτὴν σήμερον; Διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν στάσεων, τῶν συνωμοσιῶν ἢ τῶν μουσικῶν ἐταιρειῶν; Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ Tugendbund ἢ Burschenschaft μεγάλως ἐμόχθησαν, ἀλλὰ κατ' ἐμὴν ἰδέαν παρέστησαν μᾶλλον ἢ ἕτερόν τι, τὸν μῦθον τῆς μίας καὶ τῆς ἀμάξης. Τίς ἐπραξε πλείότερον αὐτῶν, τίς τὸ πᾶν ἐπραξε, ἀναμφιβόλως οἱ μορφώσαντες, παιδαγωγήσαντες καὶ διευθύναντες τὴν κοινὴν γνώμην διὰ τῶν πράξεων τῆς πολιτικῆς αὐτῶν ἀνδρίας, διὰ τῶν γραφομένων τῶν, καὶ τί ἄλλο ἦσαν αὐτὰ τὰ γραφόμενα καὶ αἱ πράξεις αὐταὶ εἰμὴ διαμαρτυραὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον φανεραὶ κατὰ τῶν ἀδικιῶν καὶ τῶν καταχρήσεων.

Ὅταν ἐν τινι ἔθνει πάντες ἀναγνωρίζωσι δίκαιον πράγμα τι καὶ τὸ θέλουσι, τὸ πράγμα αὐτὸ θεωρεῖται ἐκπεπληρωμένον, καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἡ ἐργασία ἢ μᾶλλον σπουδαία διὰ τὴν ἡμετέραν ἀναγέννησιν δύναται νὰ γείνη μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας.

Αἱ ὁδοὶ αἱ ἡνεωγμένα εἰς τὴν πολιτικὴν ἀνδρίαν, οἱ τρόποι τοῦ διαμαρτυροῦσθαι εἶναι ἀπειροί, καὶ ἐνταῦθα σκοπός μου δὲν εἶναι νὰ προτείνω καὶ νὰ ἐξετάσω αὐτοὺς ἕνα πρὸς ἕνα.

Τοῦτο μόνον λέγω ὅτι ἕσα μείζων θὰ ἦ ἐν Ἰταλίᾳ ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων, οἵτινες δημοσίᾳ καὶ σωφρόνως θὰ συζητῶσι περὶ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων, τοσοῦτον μᾶλλον ταχύτερον καὶ αἰσιώτερον θὰ προσδεύσωμεν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀναγέννησεως.

Ἡ συνωμοσία αὕτη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων, μὲ τὸ οἰκτεῖον ὄνομα εἰς τὸ μέτωπον ἐκάστου γεγραμμένον, εἶναι ἡ μόνη ὀφέλιμος, ἡ μόνη ἀρμόζουσα ἡμῖν καὶ δυναμένη τὴν εὐνοίαν τῆς κοινῆς γνώμης νὰ ἐπισπάσῃ, κατὰ τούτον δὲ τὸν τρόπον οὐ μόνον προθύμως καγὼ ἐνώπιον πάντων κηρύττομαι συνωμότης, ἀλλὰ καὶ πάντα φιλοπάτριδα Ἰταλὸν προτρέπω τοιοῦτος νὰ γίνῃ.

Δυνάμει τοῦ τρόπου τούτου, ὁ ὁποῖος δὲν χρῆζει οὔτε κρυφίων συνεννοήσεων, οὔτε σκοτεινῶν συνεν-

τευκτηρίων, οὔτε μουσικῶν ἔρκων, πᾶς Ἰταλὸς δύναται νὰ δώσῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ἰταλὸν ἀπὸ τῆς μίας ἄκρας μέχρι τῆς ἄλλης τῆς χερσονήσου χωρὶς κἂν νὰ γνωρίζῃ αὐτὸν. Πᾶς τις λέγω δύναται ἀπὸ κοινοῦ νὰ συνεργασθῆ διὰ τὸν κοινὸν ἀγῶνα. Ἄγῶν γνωστὸς τοῖς πᾶσι, ὡς πρὸς τὰ μέσα καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν, εἶναι ἀγῶν νόμιμος, ἠθλογῆμένος ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ κοινοῦ φρονήματος καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν εὐχῶν ἀπάντων τῶν πεπολιτισμένων ἔθνων καὶ ὑπὸ πάντων τῶν καλῆς πίστεως εἰς τὸν κόσμον ὑπαρχόντων τιμῶν ἀνθρώπων, ἀγῶν, ὅστις διεξαγόμενος διὰ τῶν ὁδῶν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς ἴσως τύχῃ τῆς εὐλογίας τοῦ παναγάθου Θεοῦ, ὁ ὁποῖος στρέφων ἐπὶ τέλους καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐν βλέμμα, θὰ ἴδῃ ὅτι ἐὰν μὲν ὑπῆρξαν μεγάλα τὰ παλαιὰ ἀμαρτήματα τῆς Ἰταλίας παμμεγίστη ὅμως ὑπῆρξε καὶ ἡ τιμωρία ἢ ἀπὸ πολλῶν αἰώνων διαρκούσα».

FELIX RETTORE

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΡΟΔΟΥ

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΕΙΣ τὴν ἐκλεκτὴν τοῦ Ἡλίου νύμφην τὴν ὁποίαν μὲ τόσῃν ἀγάπῃν ἀγκαλιάζει τοῦ Αἰγαίου τὸ κύμα, στὸ πεντάμορφο αὐτὸ νησί ποῦ κλείει μέσα εἰς τὴν μικρὰν του ἕκτασιν τόσας σελίδας ἐνδόξου ἱστορίας, τὸ ποιητικὸν πνεῦμα ποῦ ἐγεννήθη μὲ τὴν πρώτην ἐκδήλωσιν τῶν συναισθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ποῦ ἠνδρώθη καὶ ἐξιδανικεύθη μὲ μίαν χρυσὴν περίοδον τὴν ὁποίαν κατηύγασαν τὰ γράμματα καὶ αἱ τέχναι, ποῦ ἐζήτησαν νὰ πνίξουν μὲ κάθε τρόπον τὰ ἀγκάθια μίᾳς συχαμένης δουλείας, δὲν ἠμποροῦσε, λέγω, τὸ ποιητικὸν πνεῦμα, παρὰ νὰ μείνῃ ἀθάνατο σ' αὐτὸ τὸ νησί, φυλαγμένο σὰν ἀνεκτίμητο κειμήλιο μέσα στὴ ψυχὴ τῶν σκλάβων, διὰ νὰ τοὺς ὑπενθυμίξῃ πῶς ποτὲ δὲν πεθαίνει ἡ ἐλευθερία ἢ βγαλμένη ἀπὸ τόσο αἷμα, καὶ νὰ σκορπίξῃ αἰῶνια τὸ μύρο του, ὅπως αἰῶνια χύνουν τὸ ἀρωμάτους ἢ ροδοδάφνης ποῦ ἐχάρισαν τόσο ὡραῖο ὄνομα στὴ λατρευτὴ μου πατρίδα.

Τὸ ποίημα ποῦ διαβάχετε παρακάτω εἶναι ἕνα ἀρκετὰ νόστιμον εἶδύλλιον ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν λείπει οὔτε ἡ χάρις οὔτε ἡ εὐκρίνεια τῆς ἐκφράσεως τῶν ἀρχαίων εἰδυλλίων, μίᾳ ὡραία — θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ἔλεγα — χωριατοπούλα, ἡ ὁποία δὲν ἠξεύρει μὲν τοὺς ἀβροῦς τρόπους καὶ τὴν λεπτὴν συμπεριφορὰν τῶν δεσποινίδων ποῦ σκορπιρίζουν τόσῃν χάριν μέσα εἰς μίαν

αἰθουσαν, ἀλλ' ἔχει στὴ μορφή της χυμένη μίᾳ ἀνεκφραστῇ τριανταφυλλένια καλλονὴ κλεμμένη ἀπὸ τὴν γύρω φύσιν καὶ τῆς ὁποίας κάθε λέξι, κάθε κίνησι, κάθε γέλοιο, ὑπαγορεύει μίᾳ παρθενικῇ ἀφέλεια, μίᾳ παρθενικῇ ἀγνότητι.

Ἡ λαϊκὴ Μοῦσα ἔχυσεν ἀφθονὴ ζωὴ στὰ τραγούδια της καὶ διὰ νὰ τὰ αἰσθανθῆ κανεὶς βαθεῖά, δὲν χρειάζεται πολὺς κόπος καὶ μεγάλα λόγια. Εἴτε Ρόδος, εἴτε Χίος, εἴτε Ἡπειρώτης, εἴτε Μακεδὼν εἶναι ὁ ἀναγνώστης, ὅταν περῶ τὴ ζωὴ του στὴ ξενιτειά, δὲν ἠμπορεῖ, ὅταν ἀκούῃ αὐτὰ τὰ τραγούδια, νὰ μὴ νοιώσῃ γιὰ μίᾳ στιγμὴ τὴ ψυχὴ του νὰ πετῶ γορ-

γότερη ἐπάνω στὰ μοσχομυρισμένα βουνὰ τοῦ πατρικοῦ του ἐδάφους, ἐκεῖ ποῦ διὰ πρώτην φορὰν ἀντίκρυσε δύο ὀλόγλυκα μάτια μίᾳ συμπαθεστάτης γυναικείας μορφῆς, ἐκεῖ ποῦ ἠσθάνθηκε τὸ πρωτοαγκάλιασμα ἀνάμεσα σὲ δύο στιβαρὰ ἀνδρικὰ χέρια.

Ναί, ἔχουν αὐτὴν τὴν δύναμιν τὰ δημοτικὰ μας τραγούδια, νὰ συγκινοῦν. Μὰ ἔχουν καὶ ἄλλην πειὸ μεγάλην ἀκρόμη, τὴν δύναμιν ποῦ κρατεῖ στερεὰ σφιγμένην τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν, τὴν δύναμιν ἢ ὁποία αὐτὴ καὶ μόνη μίαν ἡμέραν ἐξεσκέπασε καὶ μετέβαλε σὲ ἀπέραντη φωτιὰ τὸν σπινθῆρα ποῦ ἦτο κρυμμένος τόσους αἰῶνας κάτω ἀπὸ τὴ στάκτη.

Ὁ Κωσταντῖνος ὁ μικρός, ὁ μικροΚωσταντῖνος,

Τὸν Μὰ (1) μὴ λθῆν ἐφύτνε, τὸν Μὰ καὶ τὸν Ἀπρίλη.

Τὸν Μὰ τοῦ ἠλθεν ἡ γραφὴ νὰ πάη στὸ σεφέρν (2)

Μὰ τὸ σεφέρν ἦταν βαρὸν κ' ἡ ὥρα του ἦταν λίγη.

Κ' ἡ κόρη ποῦ τὸν ἀγαπᾷ κ' ἡ κόρη ποῦ τὸν θέλει,

Βαστῆ κρασὶ στὸ χέρι της, ποτῆρι καὶ κερνᾷ τον.

Ὅσα ποτῆρια τοῦ κερνᾷ τόσα λόγια τοῦ λέει.

— Ἐσὸ μισεύεις (3) Κωσταντῆ, κ' ἐμένα ποῦ μ' ἀφήνεις;

— Φήνω σε, κόρη μου, στὸ Θεὸ (4) καὶ δεῦτερο στοὺς ἄγιους,

Φήνω σε καὶ στὴ μάνα σου κ' εἰς τὰ καλά σ' ἀδέρφια.

— Τί νὰ μὲ κάμῃ ἐμέν' ὁ Θεός, τί νὰ μὲ κάμουν ἄγιοι,

Τί νὰ μὲ κάμ' ἡ μάνα μου καὶ τὰ καλά μ' ἀδέρφια;

Γιὰ πές μου, Κωσταντῖνέ μου, πότε νὰ σ' ἀλιμένω; (5)

— Ἀλιμένέ με στίς ὄχτώ, (6) κ' ἀλιμένε στίς δέκα

κ' ἂν δὲν ἐλθῶ στίς δώδεκα, σύρε, κόρη, παντρέψου».

Περάσανε καὶ οἱ ὄχτώ, περάσανε κ' οἱ δέκα,

Περάσανε κ' οἱ δώδεκα κ' ὁ Κωσταντῆς δὲν ἦλθε.

Κακοὶ γονεῖοι βουλεύθησαν τὴν κόρη νὰ παντρέψουν.

Μὰ ἡ κόρη ἀπὸ τὴ σκάση της (7) ἐπῆγε νὰ γεμίση.

Πέρονε τὴ στάμνα τὴ χρυσῆ, τὴν ἀσημένια σίκλα. (8)

Στὸν δρόμον ὅπου πήγαινε καὶ βαρναραστεράζει.

— Θεέ, κ' ἂν εἶμαι πλᾶσμα σου, κ' ἂν εἶμαι γέννημά σου,

Φανέρωσε τὸν Κωσταντῆ στὸ μαῦρο (9) καβαλλάρη,

Μὲ δεκοχτὼ τζαμογλαριά, (10) μ' ἐξήντα παλληκάρια.

Κόμα ὁ λόγος ἔστεκε κ' ἡ ἀνατροιὰ (11) ἐκράτηε,

Δέξον τὸ μικροΚωσταντῆ στὸ μαῦρο καβαλλάρη,

Μὲ δεκοχτὼ τζαμογλαριά, μ' ἐξήντα παλληκάρια.

— Κόρη κ' ἀνάσινε νερὸ νὰ πιοῦν τὰ παλληκάρια,

Νὰ πιῶ κ' ἐγὼ κ' ὁ μαῦρός μου καὶ τὰ τζαμογλαριά μου.

Σαράντα σίκλες ἔσυρε κ' ἡ κόρη ἀραστεράζει.

— Κόρη μπᾶ κ' ἐκονράστηκες, ἢ τὸ νερὸ λυπᾶσαι;

— Ἐγὼ μῆτε κονράστηκα, μῆτε νερὸ λυπῶμαι.

Ξέρον ἔχω στὴ ξενιτειά, τώρα δώδεκα χρόνους.

Νὰ μὴν ἐφόρηες τὰ φορεῖς, (12) θαρρῶ πῶς εἶσαι κεῖνος».

(1) Μάιον (2) πόλεμον (3) φεύγεις (4) Θεόν (5) ἀναμένω (6) στοὺς ὄχτώ χρόνους (7) λύπην της (8) κάθον (9) μαῦρον ἵππον (10) αἰχμαλώτους (11) ἀναπνοή (12) νὰ μὴν ἐφοροῦσες τὰ ἐνδύματα ποῦ φορεῖς.

— Κόρη μ' ἐγώ μ' ὁ ἄντρας σου, ἐγώ μαι κι' ὁ καλός σου.
 — Πές μου σημάδια τοῦ σπητιοῦ ν' ἀνοίξω νάμπης μέσα.
 — Ἐχεις μηλιά στήν πόρτα σου καὶ κλίμα στήν αὐλή σου, κάμνει σταφύλι ροζακί, κάμνει κρασί μωσχάτο.
 — Αὐτά, ξέρε μου, ξέρουν τα ξέρουν τα κ' οἱ γειτόνοι.
 Πές μου σημάδια τοῦ σπητιοῦ ν' ἀνοίξω νάμπης μέσα.
 — Ἐχεις μηλιά στήν πόρτα σου καὶ κλίμα στήν αὐλή σου, Χρυσὴ καρτήλα κρέμεται στή μέση τοῦ σπητιοῦ σου.
 — Αὐτά, ξέρε μου, ξέρουν τα ξέρουν τα κ' οἱ γειτόνοι.
 Πές μου σημάδια τοῦ κορμιοῦ ν' ἀνοίξω νάμπης μέσα.
 — Ἐχεις ἐλῆὰ στὸ μάγουλο κ' ἐλῆὰ στήν ἀμοσχάλη.
 κ' εἰς τὸ δεξί σου τὸ βυζὶ μικρὴ δαγκαματίτσα.
 — Καλῶς τὰ ρόδα τοῦ Μαριοῦ καὶ τὰ κουσιὰ τοῦ κείνου
 Καλῶς τὸν Κωσταρινό μου ὅπου τὸν ἐπεθύμου.

K. N. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΛΣΑΒΙΑ

H

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΑΒΑΙΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

ΦΚ δὲ τῶν ἐν ταῖς βίβλοις αὐτῶν μνημονευομένων ἀνδρῶν τυγχάνει καὶ ὁ Σολομών, υἱὸς Δαβίδ, περὶ τοῦ ὁποίου διηγούνται διάφορα μυθολογήματα, παρὰ τῶν Μωαμεθανῶν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰλημμένα.

Τὴν δὲ μᾶλλον ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν παρ' αὐτοῖς μνημονευομένων ἀνδρῶν τυγχάνει ὁ «Ίχου» ἢ ὁ Ἰησοῦς, ὃν νομίζουσιν ἐξάδελφον πρὸς μητρὸς τοῦ Ἰωάννου, σύγχρονον δ' αὐτοῦ ὑπάρξαντα. Λέγουσι δὲ, ὅτι καθάπερ ἡ δεξιὰ χεὶρ δεῖται τῆς ἀριστερᾶς, οὕτω καὶ ὁ Ἰωάννης ἐδεῖτο τοῦ Ἰησοῦ πρὸς συντέλειαν τοῦ ἔργου, δι' ἕπερ ἐκλήθη ἔθεν ἀνάγκη ἦν, ἵνα ὡσι σύγχρονοι. Ἡ δὲ περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ δοξασία αὐτῶν ὁμοιοτάτη οὖσα πρὸς τὴν περὶ τοῦ Ἰωάννου ἔχει, ὡς ἐξῆς:

Προσκαλεσάμενος ὁ «Μουροddαρθούτου» ἐν τῶν τριακοσίων καὶ ἐξήκοντα οὐρανίων προσώπων «Chichalóm Ζιβού» καλούμενον, ὃν δὲ τῆς τάξεως τοῦ «Μανδοδάι» πατρὸς τοῦ Ἰωάννου, ἔδωκεν αὐτῷ εἰς συνοδίαν δύο ἀγγέλους καὶ διέταξεν αὐτόν, ἵνα πορευθεὶς πρὸς τὸν «Ρουhouδαρχοῦτου» βασιλέα τοῦ «Οὐλαμι Dahchouchou», διαβιβάσῃ αὐτῷ τὴν διαταγὴν αὐτοῦ, ἕπως ἐλθὼν παρουσιασθῇ πρὸ αὐτοῦ. Τοῦ δὲ «Chichalóm Ζιβού» ἀνακοινώσαντος τὴν διαταγὴν, ἐλθὼν ὁ «Ρουhouδαρχοῦτου» παρουσιά-

σθη πρὸ τοῦ «Μουροddαρθούτου», ὅστις ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ἐμελλεν, ἵνα γεννηθῇ αὐτῷ υἱὸς ἐπὶ τῆς γῆς, οὗ ἔσται τὸ ὄνομα «Ἰησοῦς». Τοῦ δὲ ἀπορήσαντος, πῶς τοῦτο ἦν δυνατόν, ἀπ' οὗ οὗτος δὲν διέμενε ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ «Μουροddαρθούτου» ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐμελλεν, ἵνα γεννηθῇ αὐτόν, καθ' ὃν τρόπον ὁ «Μανδοδάι» ἐγέννησε τὸν Ἰωάννην, ἢ διὰ τῆς ἐπιψυθρῆσεως μυστηριωδῶν τινῶν λέξεων, τὰς ὁποίας ἤθελε διδάξῃ αὐτῷ, ἐπὶ ὕδατος, ἐξ οὗ ἐμελλεν, ἵνα ποτίσῃ κόρην τινὰ παρθένον Μαριάμ καλουμένην, ἐν Ἱεροσολύμοις διαμένουσαν, ἀδελφὴν δὲ τῆς «Ἰνοchότι» μητρὸς τοῦ Ἰωάννου τυγχάνουσαν, ἣτις παραχρῆμα ἤθελε συλλάβῃ, καὶ μετὰ ταῦτα γεννήσῃ τὸν Ἰησοῦν, τὸν μέλλοντα αὐτῷ υἱόν. Ὁ δὲ «Ρουhouδαρχοῦτου» ἐπραξεν, ὡς ἐπέταξεν αὐτῷ ὁ «Μουροddαρθούτου», καὶ καταβάς εἰς Ἱεροσόλυμα εὔρε τὴν Μαριάμ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ὑδρευομένην, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐπιψύθρῃσε τὸς ὑπαγορευθέντας αὐτῷ μυστηριώδεις λόγους ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἐξ οὗ πιούσα ἡ Μαριάμ συνέλαβε. Μετὰ δὲ ἐννέα μῆνας, ἐννέα ἡμέρας, ἐννέα ὥρας καὶ ἐννέα λεπτά ἐγέννησε τὸν Ἰησοῦν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς μαιεύσαντος τοῦ «Ζαηριήλ Δαλάτου», ὡς καὶ κατὰ τὴν τοῦ Ἰωάννου γεννήσιν. Γεννηθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς παραχρῆμα ἤρξατο λαλῶν, ὡς περ τέλειος ἀνὴρ. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι χρηματισθέντες κατ' ὄναρ περὶ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἐλθόντες ἤρξαντο ἀποτείνοντες πρὸς αὐτὸν ποικίλας ἐρωτήσεις, ὁ δὲ ἐξήγει αὐτοῖς πᾶν ὅ,τι ἠρώτων. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἠρώτησαν αὐτόν τι πρέπει νὰ πράττῃ ὁ ἀνθρώπος, ἵνα ἦ τέλειος; Ἡ δ' ἀπάντησις αὐτοῦ ἦτο: ὅτι πρέπει νὰ ἀπέχη τοῦ γάμου. Μετὰ πάροdon δὲ δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ μετηνέχθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν κόσμον τῶν φώτων, καὶ ἐποποθετήθη ἐπὶ τοῦ δένδρου «Μαζζίου», ἐκ τοῦ γάλακτος τοῦ ὁποίου ἐτρέφετο ἐπὶ τινὰ χρόνον. Εἶτα ἐδιδάχθη ἐκ τῶν γνώσεων ἐκείνας, αἵτινες ἦσαν αὐτῷ ἀπαραίτητοι. Μετὰ δέκα δὲ ἐτῶν διαμονὴν ἐν τῷ Πα-

ραδείσῃ, ὁ πατὴρ αὐτοῦ παραλαβὼν αὐτὸν ἐπανήγαγεν εἰς τὴν γῆν, καὶ παραδούς αὐτὸν τῷ Ἰωάννῃ εἶπεν αὐτῷ: οὗτος τυγχάνει ὁ ἕβδομος υἱός μου, ἀγίασον λοιπὸν αὐτὸν διὰ τοῦ βαπτίσματος· τοῦτο δὲ εἰπὼν ἐξηφανίσθη.

Προσελθόντος δὲ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν Ἰωάννην, ἵνα βαπτισθῇ, ὁ Ἰωάννης ἠρνήθη φέρων ὡς λόγον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἤμαρτε ζητήσας, ἵνα θέσῃ τέρμα εἰς τὴν διαδοχὴν τοῦ γένους, καθ' ὅτι ἐπέβαλλε τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἀγαμίαν. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ: τί φροντίζεις περὶ τῶν ἀγάμων ἐκείνων; ἀφες αὐτοὺς ἵνα καῶσι τῷ πυρὶ τῆς Γεέννης, σὺ δὲ βάπτισόν με. Ὁ Ἰωάννης ὅμως ἐπέμενε ἀρνούμενος καὶ εἶπεν: Οἱ ἀλαλοὶ λαλήσουσι, καὶ οἱ τυφλοὶ ἀναβλέψουσι, καὶ τῶν κωφῶν τὰ ὦτα διανοιχθήσονται, ἢ δὲ ἀγαμος γυνὴ ἐπανακτήσεται τὴν παρθενίαν πρὶν ἢ βαπτισθῆς σύ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο εἰπὼν: εἰ μὲν ἐγκρίνεις με ἀξιὸν τοῦ βαπτίσματος βάπτισόν με, εἰ δὲ μὴ ἐξάλειψον τὸ ὄνομά μου ἐκ τῆς βίβλου τῆς εἰμαρμένης, ἔνθα τυγχάνω καταγεγραμμένος μεταξὺ τῶν βεβαπτισμένων. Τοῦτο δὲ εἰπόντος ἔπεσε πρὸ τοῦ Ἰωάννου χάρτις ἐκ μέρους τοῦ «Ἀουαθάρ», ἐν ᾧ ἦσαν γεγραμμέναι αἱ ἐξῆς δύο λέξεις «Καίρα Ζούβι», ἢτοι βάπτισον τὸν σεβάσμιον. Τότε ὁ Ἰωάννης μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀντιστῇ πλέον, πάραυτα ἐβάπτισε τὸν Ἰησοῦν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ. Καὶ ἐν τῷ ἅμα κατήλθεν ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν ὁ πατὴρ αὐτοῦ «Ρουhouδαρχοῦτου» ἐν εἶδει περιστερᾶς, μεταμορφωθεὶς ὕστερον εἰς σχῆμα σταυροῦ, δηλῶν διὰ τοῦτου τὸ εἶδος τοῦ θανάτου, ἕπερ ἐμελλεν ὁ Ἰησοῦς, ἵνα ὑποστῇ.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν σταύρωσιν διατείνονται οἱ Σαβαῖοι, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι νεκρὸν ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, καθ' ὅτι πρὶν ἢ ὑψώσωσιν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀπεχωρήσθη τῆς σαρκὸς ἢ ψυχῆ αὐτοῦ λέγοντος: μηδεὶς ἐκδικῆσθαι τὸ αἷμά μου παρὰ τῶν σταυρωτῶν μου, διότι ἐγὼ ἐπανακάμπτω εἰς τὴν γῆν θέλω λάβει ἐκδικήσιν αὐτὸς δι' ἑμαυτόν.

Ἡ δὲ δευτέρα κάθοδος αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν μέλλει νὰ γίνῃ κατὰ τὴν συντέλειαν τῶν αἰώνων. Κατελθὼν δὲ θέλει ἐγκαθιδρῶσει πανταχοῦ τὸ ἴδιον αὐτοῦ θρησκευμα, πρὸ τοῦ ὁποίου θέλουσιν ἐξαφανισθῆ καταργούμενα πάντα τὰ λοιπὰ πλὴν τοῦ τῶν Σαβαίων, ἕπερ θέλουσιν οὗτοι διατηρήσει ἀρνούμενοι, ἵνα ἀσπασθῶσι τὸ θρησκευμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς θέλει κατευθυνθῆ πρὸς αὐτοὺς ἐμφανιζόμενος ἐν τινὶ τόπῳ «Ἀλ'ιμάρα» καλούμενῃ, κειμένη δὲ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. Τότε οἱ Σαβαῖοι θέλουσιν ἐξέλθει ἀπαξάπαντες εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ, μεγάλας τιμὰς αὐτῷ ἐπιδαψιλεύοντες, καὶ κατασπαζόμενοι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Θέλουσι δὲ ὀμῶσι αὐτῷ, ὡς βασιλέα πάσης τῆς οἰκουμένης τελείαν ὑπακοήν, πλὴν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν θρησκείαν αὐτῶν. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς θέλει ἐξασκήσει βίαν κατ' αὐτῶν, καὶ μεταχειρισθῆ αὐτοὺς λίαν αὐστηρῶς πιέζων καὶ καταθλίβων αὐτούς. Τότε αὐτοὶ θέλουσιν ἐξορκίσει αὐτόν ἐν ὀνόματι τοῦ βαπτίσματος, ἕπερ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἰωάννου, ἵνα εἴπῃ αὐτοῖς τὴν ἀλήθειαν, εἰς ὅ,τι θέλουσιν ἐρωτήσῃ

αὐτόν, ὁ δὲ ὀμνῶσι αὐτοῖς. Καὶ τότε ἐρωτήσουσιν αὐτόν: ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἠθέλον ἀσπασθῆ τὸ δόγμα αὐτοῦ, ἀρὰ γε θὰ ἐβάπτιζεν αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ, ὡς πράττουσιν οὗτοι, ἢ ἐκτὸς αὐτοῦ, ὡς πράττουσιν οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ; Ὁ δὲ θέλει δηλώσει αὐτοῖς, ὅτι βαπτίσει αὐτοὺς ἐκτὸς αὐτοῦ, καθ' ὃν τρόπον βαπτίζουσιν οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ. Οἱ δὲ ἀκούοντες τοῦτο θέλουσιν ἐπιμείνει εἰς τὴν ἀρνήσιν αὐτῶν. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς θέλει ἀπειλήσει αὐτοὺς, ἐὰν μὴ ὑπακούσωσι, ὅτι θέλει ἐξολοθρεῦσει αὐτοὺς, ἀπαξάπαντας. Τότε αὐτοὶ θέλουσιν ἀνοίξει τὰς βίβλους αὐτῶν, καὶ δείξει αὐτῷ χωρίον τι, ἐν ᾧ ἀναφέρεται, ὅτι παντὸς Σαβαίου ἀποκαλυπτομένου πρὸ τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα φονεῦσῃ αὐτόν, ἢ ψυχὴ θέλει μεταβῆ εὐθὺς εἰς τὸν κόσμον τῶν φώτων, χωρὶς νὰ κρατηθῆ ἐν τοῖς «Ματαρουθάτ», καὶ παραχρῆμα πάντες οἱ Σαβαῖοι ἀποκαλύπτονται τείνοντες αὐτῷ τοὺς τραχήλους, ἵνα θανατώσῃ αὐτούς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς βλέπων τὴν πρᾶξιν ταύτην αὐτῶν θέλει ἀφήσει αὐτοὺς ἐλευθέρους, ἵνα διατηρήσωσι τὸ θρησκευμα αὐτῶν.

Μετὰ τινὰ δὲ χρόνον ὕστερον θέλουσιν ἐξαφανισθῆ πάντες οἱ Σαβαῖοι ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀλλοιωθησομένων πάντων τῶν ποσίων ὕδατων, ποικίλοις δὲ χρώμασι χρωματισθησομένων, οὕτως, ὥστε πάντες οἱ κάτοικοι τῆς γῆς πίνοντες ἐξ αὐτῶν θέλουσιν ἀπολέσει τὴν γονιμότητα αὐτῶν, καὶ διακοπῇ οὕτως ἡ τεκνοποίησις. Καὶ τότε θέλει κατέλθει ὁ «Ἰουάρ Ζιβού» εἰς τὴν μεταξὺ Βασόρας καὶ Περσίας κειμένην ἐπαρχίαν «Ἀλαhouάζ», συνοδευόμενος ὑπὸ πάντων τῶν ἐν ἀγαμίᾳ ἀποθανόντων Σαβαίων τῶν εὐρισκομένων ἐν τῷ κόσμῳ τῶν φώτων, ἢ ἐν τοῖς «Ματαρουθάτ», συμπεριλαμβανομένου μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ «Σηθιήλ»: τοῦτους δὲ πάντας συζεύξει γυναίξιν, ὡς θέλει κομίσει ἐκ τοῦ «Μαχούνη Κόχου». Τότε δὲ θέλουσιν ἐπανέλθει τὰ ὕδατα εἰς τὸ πρότερον χρῶμα καὶ τὴν προτέραν φύσιν αὐτῶν, καὶ θέλουσι πληθυνθῆ οἱ Σαβαῖοι λίαν. Ἐπειτα θέλουσι διαφάρῃ καὶ πάλιν τὰ ὕδατα καὶ διακοπῇ ἢ τεκνοποίησις καὶ αὐτῶν τῶν Σαβαίων, ἐξ οὗ θέλει ὑπερενταθῆ ἐπὶ τοσοῦτον ἢ τῶν ἀνδρῶν γυναικομανία, οὕτως ὥστε νὰ καταστήσωσι κοινὰς τὰς γυναῖκας μεταξὺ αὐτῶν. Ὁμοίως δὲ θέλει ὑπερενταθῆ ἢ πρὸς τὴν τεκνοποίησιν μανία τῶν γυναικῶν, οὕτως ὥστε, δασάκις ἀκούσωσι, περὶ τινος νεογεννητοῦ παιδίου, κὰν ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς γῆς, θέλουσιν ἀφίπτασθαι τρόπον τινὰ καθ' ὀμάδας πρὸς αὐτὸ φιλονεικοῦσαι περὶ αὐτοῦ, οὕτως ὥστε νὰ διαμελισθῇ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν. Τότε δὲ ὁ «Μουροddαρθούτου» διατάξει τὸν «Ἀουαθάρ» καὶ τὸν «Φαταhίλ», ἵνα μεταστῶσιν ἐκάτερος τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἐπανακάμπτοντες εἰς τὰ βασιλεία αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν φώτων, συμπεριλαμβανόμενοι μεθ' ἑαυτῶν πάσας τὰς ὑπολειπομένας ἐν τοῖς «Ματαρουθάτ» ψυχὰς, ἐξ οὗ θέλει καταργηθῆ τοῦ λυποῦ ὁ Ἄδης. Εἶτα κελύσει ὁ «Φαταhίλ» τὸν «Hiouil Ζιβού», ἵνα διατάξῃ τοὺς ἀγγέλους τοὺς ἱσταμένους ἐπὶ τῶν ταμείων τῶν ἀνέμων, ἵνα ἐξαπολύσωσι τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, οἵτινες θέλουσι πνεύσει βιαίως κατὰ λίαν φοδερὸν τρό-

πον, καταστρέφοντες πᾶν τὸ προστυχὸν ταῖς πνοαῖς αὐτῶν. Καὶ τότε θέλουσιν ἀποπτῆ οἱ ἄνθρωποι ἐν τῷ αἰθέρι, καὶ θέλουσιν ἐγκαταλήψει τὰ σώματα αὐτῶν αἱ ψυχαὶ μεταβαίνουσαι ἅπασαι εἰς τὸν κόσμον τῶν φώτων.

Ὁ δὲ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆται, οἵτινες τυγχάνουσι τέκνα τῆς «Ροηαία» θέλουσι μεταβῆ εἰς τὸν «Οὐλαμι Dlahchούχου». Οἱ δὲ λοιποὶ ἀστέρες οἱ ἑσπερημένοι ζωῆς θέλουσι σαλευθῆ ἅπαντες ἐκ τῶν θέσεων αὐτῶν καὶ ἐμπέσει εἰς τὸ μηδέν. Οἱ δὲ ἐπτὰ οὐρανοὶ θέλουσι διπλωθῆ, ὡς χάρτης, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ θέλουσιν εἰσέλθει ἐντὸς τοῦ λάρυγγος τοῦ «Οὐρ». Τότε δὲ θέλει ἀνακράξει ὁ «Hiouil Ζιθού» διὰ τοῦ ὑψηλοτέρου τόνου τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἐπιτάσσων τῷ «Οὐρ», ἵνα τιναχθῆ. Ὁ δὲ τινασόμενος θέλει διαρραγῆ εἰς δύο, αἱ δὲ ἐπτὰ γαῖαι πεσοῦσαι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ θέλουσι καταστῆ καὶ πάλιν ποσότης τις χοῦς καὶ ὕδατος, ὡς ἦσαν πρὸ τῆς δημιουργίας.

* *

Αὕτη εἶναι ἡ περιλήψις τοῦ προμνημονευθέντος περὶ Σαβαίων συγγράμματος, περιέχουσα τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ δόγματος αὐτῶν. Τὰ δ' ἐν τῷ ρηθέντι συγγράμματι ἐκτιθέμενα τυγχάνουσι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν εἰδῶτων τὰ ὀρθότερα καὶ ἀκριβέστερα ἐξ ὧν ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐπιστημόνων περὶ τοῦ θέματος τούτου ἐγράφησαν, καθ' ὅτι ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὰς πληροφροῦν αὐτοῦ ἠρώσατο ἐκ στόματος υἱοῦ τινος τῶν Σαβαίων ἱερέων, καὶ δὴ ὑποψηφίου εἰς τὸ ἱερατικὸν αξίωμα παρ' αὐτοῖς, ἀσπασάμενος δὲ ὕστερον τὸν χριστιανισμὸν, αὐτὸς οὗτος πλεῖστα τῶν ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ ἐκτιθεμένων ἀναδιφήσας ἐξηκρίθωσεν ἐξ αὐτῶν τῶν βίβλων αὐτῶν, τὴν ἀλήθειαν ἐξ αὐτῆς τῆς πηγῆς ἀρυσάμενος, πράξεις, ἧτις τιμᾶ αὐτὸν λίαν ἐμφαίνουσα αὐτὸν ὡς παράδειγμα ἐπαινετῆς φιλεργίας καὶ ἀξιοζήλου φερεπονίας, καὶ ζήσεως ἀόκνου ὑπὲρ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀγνώστου.

Ἐγὼ δὲ μεταφέρων τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος περιλήψιν χάριν τῶν ἐριτίμων ἀναγνωστῶν τῆς φιλότατης μοι «Νέας Ζωῆς» νομίζω, ὅτι ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον προσφέρω ὑπηρεσίαν τινὰ τοῖς οὕτως ἢ ἄλλως ὀρεγομένοις τοῦ εἰδέναί.

Ἀρχιμ. ΗΛΙΑΣ ΔΙΠ

ΤΟ «ΒΙΚΟΣΙΕΝΑ»

Δὲν ἀνεπαύθη ἐπὶ τῶν θαυμάτων ὡς ἀφθόνως ἔδραψε πέρυσι μὲ τὴν «Κατοχὴν» του — ἦν ἐνθουσιωδῶς ἐχειροκρότησε τὸ φιλόμουσον κοινὸν τὴν πόλεώς μας — ὁ διαπρεπὴς ἐν Ἀθήναις λόγιος κ. Γεράσιμος Βῶκος καὶ νέας ἐπιτυχίας κατάγει ἐφέτος μὲ τὸ νέον πατριωτικὸν ἔργον του, τὸ «Βικοςιένα». Ἐξ αὐτοῦ ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς Β' καὶ τελευταίας πράξεως τὸν μονόλογον τῆς Πριγκηπισσῆς Μουρούζης.

ΠΡΑΞΙΣ Ε' — ΣΚΗΝΗ Θ'.

[Ἡ Ἀκρόπολις μετὰ τὴν ἀνακίουξιν τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος. Φαίνεται ὁ Ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης. Εἶναι πρωί, τὸ φῶς χαμογελά καὶ ὁ οὐρανὸς τῶν Ἀθηνῶν ἀπλώνει τὴν κατανάλανον ὄπτασίαν του. Ἀόρατος μουσικὴ ἀκούεται].

ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΟΥΡΟΥΖΗ. — ὦ θεῖον φῶς, ὅπως σὲ εἶδαν τὰ ἴδια τὰ μάτια τοῦ Προμηθεύς, θάλασσα γαλανὴ μὲ τ' ἀναρίθμητα χαμόγελα, πόσον εἰσθε τώρα ωραιότερα ἀνάμεσα εἰς τοὺς παλμοὺς τῆς ἐλευθερίας ζωῆς!... Ὅμοια κι' ἐκεῖνος σὰς ἐλαχτάρισε καὶ ὁμοια σὰς εἶδαν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν μαρτυρίων τὰ πολυδάκρυτα ὄμματα μυριάδων Ἑλλήνων!... Ναὲ, ποῦ ἀνάμεσα εἰς τὸν οὐρανόν, τῶν θεῶν εἰσαι ἀληθινὴ κατοικία, μόνον τὸ ἰδικόν σου θαῦμα ἔπρεπε νὰ νεκρώσῃ τὴν βέβηλον χεῖρα τῶν σκληρῶν ἀνθρώπων... Ἄλλ' ἴδου καὶ πάλιν τὰ ἐνδοξά σου ἑρέπια. ἀνώτερα τοῦ χρόνου καὶ τῶν καταστροφῶν, συναρμολογοῦν εἰς τὸν γαλανὸν αἰθέρα τὴν αὐλὸν ὄπτασίαν τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία ἐπανέρχεται νὰ λατρεύσῃ τὸ θαῦμα... (παύσις) ὦ! πόσον εἶμαι κουρασμένη, πόλους μακρυνοὺς δρόμους δὲν διέτρεξα ἕως ὅτου νὰ φθάσω ἕως ἐδῶ... Τὰ δάκρυα, αἱ ἰκεσῖαι, ὁ πόνος ἦσαν τὰ ἔπλα μου καὶ ἐφ' ὅσον ἡ μοῖρα μὲ ἐσπρωγχε ν' ἀντικρύσω συμφέροντα, τὰ δάκρυά μου ἔρρευσαν ὡς κρουνοί, αἱ ἰκεσῖαι μου ἐγέμισαν μὲ σπαρακτικὰς κραυγὰς τὸν αἰθέρα καὶ ὁ πόνος ἐξέσχισε τὴν τρυφερότητα τῆς καρδιάς μου... Μία μοῦ ἔμεινε παρηγορία, ὅτι τῆς κατατρεγμένης μητέρας εὐρήκα πιστὰ καὶ εὐγνώμονα τέκνα. Φιλελεύθερα πνεύματα κάτω ἀπὸ τὰ δάση τῆς Τευτονίας ἐπανελάσαν τὰ θούρια τοῦ Τυρταίου, ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Βρετανίας εἶδομεν τὸν ξανθὸν ποιητὴν νὰ φθάνῃ μέχρῃς ἡμῶν, ἀπὸ τὴν χώραν τὴν πέραν τοῦ Ρήνου εὐγενεῖς ἦλθαν μαχηταὶ καὶ παρὰ τὰς τιμίας καὶ ἐνδόξους αὐτὰς φάλαγγας χιλιάδες καρδιῶν μακρόθεν ἐπαλλοῦ μαζύ μας καὶ ἡ Μοῦσα πολὺγλωσσος τὰς αὐτὰς ἐνέπνευσεν ἀρμονίας εἰς τὰ ἔργα τῆς τέχνης... Ἄλλὰ πόσον ταῦτα πάντα ἦσαν ἀνωφελῆ, ἐφ' ὅσον ἡ διαχειρίσις μικρῶν συμφερόνων ἐπνιγε κατ' ἀνάγκην τὴν φωνὴν τῆς καρδίας τῶν λαῶν... Καὶ ἔπρεπε κρουνοὶ δακρύων νὰ χυθῶν καὶ ποταμοὶ ἀθώου αἵματος νὰ πλημμυρῶσιν τὴν χώραν, διὰ νὰ λάμπουν αἱ φλόγες τῆς ἐκδικήσεως εἰς τὸ Ναυαρίνον... .

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΗΧΩ

ΗΛΙΟΣ — ΣΕΛΗΝΗ

ΠΟΙΟΝ τὸ κάλλος τοῦ ἀττικῆ ὀρίζοντος καὶ τῆς φύσεως τῶν Ἀθηνῶν! Αἰώνιος θὰ ἐνθυμοῦμαι τὴν ἔξοχον καλλονὴν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, τὴν ὅποیان πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐθεώρησα ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος!

Εἰς ὠκεανὸν γλυκέος φωτὸς πλέει τοῦ ἀστρου ὁ δίσκος, καὶ ἐν ᾧ αἱ ἀφεστῶσαι ἀκτῖαι καὶ τῶν ὀρέων αἱ κορυφαὶ βράφονται ὑποκυάνως, πέπλος ἐρυθρὸς ἀσθενῆς καὶ νεφελώσης, διαυγέστατος καὶ αἰθέριος ἐκτείνεται ὑπερθεὶν ὁ πέπλος τῆς ἠπώως φλεγομένης ἀτμοσφαιρας. Μυρία χρώματα φωτεινὰ καὶ διαφανῆ διαδέχονται ἀλλήλα ραγδαίως εἰς τὸ γλαυκόν, τὸ ὑπόχρυσον, τὸ ὑπέρυθρον στερέωμα. Λεπτὰ νεφύδρια, ἕκαστον τῶν ὁποίων φαίνεται ἐστία χρυσοῦ φωτὸς, πλανῶνται κούφως εἰς τὸ αὐγάζον κενόν. Ποῖα ταχύτης τροποποιήσεως εἰς τὸ σχῆμα, ποῖα γοργότης εἰς τὸ χρώμα τὴν ἀκαριαίαν ἐναλλαγὴν! Τὸ ἐρυθρὸν ἀπέβη ὑπέρυθρον, ὑποκύανον τὸ κυανοῦν, γαλακτώδες τὸ χρυσοῦν, μαργαριτέχρουν τὸ πρῶην ἠδέως φαῖν. Πυκνοῦνται, ὑψοῦνται, λύονται, ἀθροίζονται πάλιν, καὶ πάλιν σκεδάζονται παίζοντα.

Ἀπλέτως ἐνδύει αὐτὰ μὲ τὸ ὕστατόν του φῶς ὁ ἥλιος, καὶ εἰς τὸ διαφανὲς σῶμά των εἰσδύουσαι ἀνωδύνως τοῦ σέλαος αἱ ἀκτίνες, καταποντίζουσιν εἰς κύμα γλυκυτάτου φωτὸς τὰς ἀβρὰς ἐκεῖνας, τὰς θελκτικὰς, τὰς ἀδιαλείπτως, δίκην Πρωτέως ἀπατηλοῦ, ἀφανίζομένας καὶ δημιουργοῦμένας ποικιλοτρόπως μορφάς. Αὖρα χαλαρὰ ἐξώρισεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἰς ἀδιόρατους ἔλυσε ἀτμοὺς τὰ χαριέστατα ἐκεῖνα νεφελώδη καὶ ποικιλόμορφα σώματα. Λοῖον ἀπέβη τὸ στερέωμα, καὶ ἐν μέσῳ μεγαλοπρεποῦς ἀκτινοβολίας, ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄδόντων πτηνῶν, κατεδύθη εἰς τὸν ὠκεανὸν ὁ λαμπρὸς ἀναξ. Ἐφάνισθη χωρὶς νὰ κλείσῃ τὸν λάμποντα ὀφθαλμόν του, ἐκρύβη δύσας, ἐν ἀναφανῆ πάλιν εἰς τὴν ἀνατολήν. Εἰς τὴν ἀπόστασιν ἐν μέσῳ διαφανοῦς ποικιλοχρόου νεφέλης, φαίνονται, χαριέντως ὑψούμενα καὶ ταπεινούμενα τῆς Στερεᾶς τὰ ἔρη. Σέλας ἀκτινίης δὲ πολὺχρομον καὶ πολὺχρυσον στέφει τὰς κορυφὰς των. Ἰόχρους ὁ ὕμνητὸς δέχεται τὴν ἐσχάτην τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς ἀνταύγειαν, καὶ δειλῶς, τὸ εἶδη φθίνον σέλας, θωπεύει τὰς κόμας τῶν σεμνῶν παρθένων τοῦ Ἐρεχθίδου, καὶ τοὺς κίονας, καὶ τοὺς ἀετοὺς, καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάγλυφα καὶ συμπλέγματα τοῦ Παρθενῶνος.

Καὶ ἔταν, μετὰ τὴν δύσιν καὶ τῆς ἀμφιλύκης αὐτῆς, σιωπηλαὶ τῆς διαυγοῦς νυκτὸς αἱ πρῶται σκιαὶ καλῖψωσι τὸν ἱερὸν βράχον, ἔταν τῆς ἀρξαμένης ἐσπέρας ἡ γαλήνη ἐπικαθίσθη μαλακῶς ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ ἀμβλυθῶσι τὰ πρὶν ἠδέως ἀποστίλθοντα χρώματα, ἔταν εἰς μανθῶαν διαφανῶς σκιερὸν καλυφθῆ τοῦ

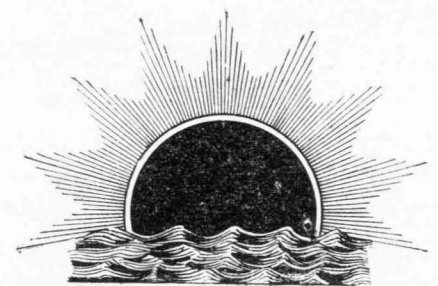
Παρθενῶνος τὸ ἱερὸν καί, πνέουσα χαλαρῶς συρίζῃ διὰ τῶν κίωνων αὐτοῦ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὀρέων ἢ ἀβρὰ αὖρα, ποῖα ἀφωνα αἰσθήματα πληροῦσι τὴν ψυχὴν, ποῖα ἰσχυρὰ καὶ σιωπηλῆ κατάνυξις κυριεῖ τὸ στήθος, ποῖος πόθος κόσμου ὠραίου, μυστηριωδῶς θεοῦ, κόσμου ἰδεωδῶς καλλιτεχνικοῦ, ἐλαύνει τότε καὶ κυριεῖ τὴν καρδίαν!

Ἄλλ' ἔταν ἡ Σελήνη διαδεχομένη εἰς τὸ στερέωμα τὸν δύσαντα ἀδελφόν της, προσβλήθη ὑπὲρ τὰ ἔρη, χύνουσα τὸ μελαγχολικὸν της φῶς εἰς τὴν φύσιν, ἔταν μὲ ἀργυράκτινον ὠχρὰν ἄλων στεφανώσῃ τὸν βράχον, τὸ ἱερὸν τῆς Παλλάδος καὶ τὰς Ἀθήνας, ἔταν σκορπίσῃ τὸ σιωπηλὸν καὶ σοβαρὸν μεγαλεῖόν της εἰς τὰ χλοάζοντα πεδία, εἰς τοὺς δρυμοὺς καὶ τὰ δάση, εἰς τὰ ἔρη, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν γῆν, ποῖα διάφορα ἀλλὰ βαθέα αἰσθήματα, ἠδέως μελαγχολικά, ἐμπνέουσι τὴν ψυχὴν, καὶ πόλους πόθους εὐγενεῖς, ἀνεξηγήτους, μυστηριώδεις, πόθους αἰσθητοῦς, ἀλλ' ἀνερμηνεύτους αἰσθάνεται ἡ καρδία, ἡ ποθοῦσα, ἀλλὰ μὴ δυναμένη νὰ ὀρῆσῃ τί ποθεῖ, ἢ ἀλγοῦσα χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ διατί ἀλγεῖ, ἢ μελαγχολοῦσα καὶ ἐν τῇ μελαγχολίᾳ ἀνακουφιζομένη, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί ἐμελαγχόλησε, καὶ πῶς, ἐν ᾧ πάσχει, ἀνεκουφίσθη ἐν τούτοις. Δάκρυα βρέχουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς, δάκρυα ἀκούσια, ἀθόρυβα, ἀνευ λυγμῶν, δάκρυα καίοντα, ἀλλὰ τὴν δρόσον σκορπίζοντα καὶ τὴν παρηγορίαν εἰς τὴν περιλυπον ψυχὴν, καὶ τῆς καρδίας μετριάζοντα τοὺς πόρους καὶ τὰς πικρίας. Καὶ τότε ἡ ἐλκεσίπεπλος κόρη τοῦ Ἐρεχθίδου, ἡ μειδιάσασα εἰς τὸ θωπευτικὸν φέλημα τοῦ ξανθοῦ Φοῖβου, μελαγχολεῖ, καὶ ὠραία πάντοτε ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιβλητικὴν αὐτῆς σοβαρότητα.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι μετενόησε διατί νὰ μειδιάσῃ εἰς τοῦ ἡλίου τὴν ἐσχάτην ἀκτίνα, καὶ ὅτι τῆς αἰδοῦς τὸ σεμνὸν αἰσθημα καὶ τὸ χρῶμα ἀνήλθεν εἰς τὸ ἀκιλήδιον ἐκεῖνο μέτωπον, τὸ αὐστηρῶς ἦδη συνοφρυωθέν, καὶ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ ἀθώου ἐκεῖνου φιλήματος ὑποτατέστη ὁ φόβος τῆς ὀργῆς τῆς ἀκάμπτου Ἀρτέμιδος ἀσπαζομένης ἦδη αὐτῆς τὸ μέτωπον τῆς παρθένου καὶ τὴν κόμην ἦν πρὸ μικροῦ μόλις κατεφίλησεν ὁ δύσας ἀκτινοβόλος ἀδελφός της.

Ἀθῆναι

P. II.

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

(Συνέχεια και τέλος)

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ

13

Εὐ γὰρ ἴστε, ὦ ἄνδρες, ἐὰν μὲ ἀποκτείνητε, τοιοῦτον ὄντα, οἷον ἐγὼ λέγω, οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. — φημί γὰρ εἰ ἐμὲ ἀποκτενεῖτε, τιμωρίαν ὑμῖν ἕξειν εὐθύς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον, πολὺ χαλεπωτέραν, νῆ Δία, ἢ οἶαν ἐμὲ ἀπεκτείνετε.

Ἀπολογ.

14

Λέγω δ' ὑμῖν ὅτι αὐτοῦ ἐστὶν ὁ με αἰρήσει, ἢ τῶν πολλῶν διαβολῆ τε καὶ ὁ φθόνος· ἃ δὴ πολλοὺς καὶ ἄλλους καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ἤρηκεν, οἶμαι δε καὶ αἰρήσει.

Ἀπολογ.

15

Ὅτι δ' ἐγὼ τυγχάνω ὡν τοιοῦτος, οἷος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῆ πόλει δεδῶσθαι, ἐνθὲνδε ἂν κατανοήσαιτε· οὐ γὰρ ἀνθρωπίνῳ ἔοικε τὸ ἐμὲ τῶν μὲν ἑαυτοῦ πάντων ἡμεληκέναι καὶ ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων τσοῦτα ἤδη ἔτη, τὸ δὲ ὑμέτερον πράττειν αἰετὶ ἰδέα ἐκάστω προσιόντα, ὡσπερ πατέρα ἢ ἀδελφὸν πρεσβύτερον πείθοντα ἐπιμελεῖσθαι ἀρετῆς.

Ἀπολογ.

16

Πανταχοῦ ποιητέον ἂν κελεύῃ ἢ πόλις τε καὶ ἡ πατρίς.

Κριτ.

17

Σωκρ. Τί δαι; κακουργεῖν δεῖ, ὦ Κρίτων, ἢ οὐ;

Κρ. Οὐ δήπου.

Σ. Τί δαι; ἀντικακουργεῖν κακῶς πάσχοντα, ὡς οἱ πολλοὶ οἴονται, δίκαιον ἢ οὐ δίκαιον;

Κριτ. Οὐδαμῶς.

Σ. Τὸ γὰρ που κακοποιεῖν ἀνθρώπους τοῦ ἀδικεῖν οὐδὲν διαφέρει.

Κρ. Ἀληθῆ λέγεις.

Σ. Οὔτε ἀρα ἀνταδικεῖν χρή, οὔτε κακῶς ποιεῖν οὐδένα ἀνθρώπων οὐδ' ἂν ὅ, τι οὐκ ἔστι πάσχω ὑπὸ αὐτῶν.

Κριτ.

18

Πολλαχοῦ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι ὅπου ἂν ἀφίκη ἀγαπήσουσί σε· ἐὰν δὲ βούλη εἰς Θετταλίαν ἵνα, εἰσὶν ἐμοὶ ἐκεῖ ξένοι, οἳ σε περὶ πολλοῦ ποιήσονται, καὶ ἀσφάλειάν σοι παρέξονται, ὥστε σε μηδένα λυπεῖν τῶν κατὰ Θετταλίαν,

Κριτ.

13

Θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμὲ, πληρὴν ἐφ' ἑαυτὰς κλαίετε καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν, ὅτι ἰδοὺ ἔρχονται ἡμέραι, ἐν αἷς ἐροῦσι· μακάριαι αἱ στείραι, καὶ κοιλίαι, αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν. Λουκ. ΚΓ'. 28.

14

Καὶ ἤρξατο λέγειν τὰ μέλλοντα· ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι. Μαρκ. Ι'. 32. Λουκ. Θ'. 22.

15

Ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. Ἰω. ΙΗ'. 27.

Ἔτι μικρὸν μεθ' ὑμῶν εἰμί· καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με. Ἰω. Ζ'. 33.

Νῦν δὲ ζητεῖτε με ἀποκτείνειν, ἀνθρώπων, ὅς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα, ἣν ἤκουσα παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἰω. Η'. 40.

Ἐγὼ ἀπὸ Θεοῦ ἐλήλυθα ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ.

16

Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ. Ματθ. ΚΒ'. 22.

17

Ἦκούσατε ὅτι ἐρρέθη· ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος· ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστήναι τῷ πονηρῷ ἀλλ' ὅστις σὲ ραπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν· σιαγῶνα στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην·...

Ἦκούσατε ὅτι ἐρρέθη· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου· ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν. Ματθ. Ε'. 38—48.

18

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ προσεύχεσθαι αὐτὸν τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἕτερον καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἕξαστράπτων·... καὶ εἶπεν ὁ Πέτρος τῷ Ἰησοῦ· «ἐπιστάτα, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὡδε εἶναι·... μὴ εἰδῶς ὁ λέγει». Λουκ. Θ'. 28—36.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ

19

19

Διὰ τῶν αὐτῶν λόγων ἀκούσεσθέ μου, ἀπολογουμένου, δι' ὧν περ εἶπω λέγειν, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, ἵνα ὑμῶν οἱ πολλοὶ ἀκηκόασι, καὶ ἄλλοι· δέομαι δὲ ὑμῶν μὴ θαυμάζειν μηδὲ θορυβεῖν.

Ἀπολογ.

20

20

Ἐμοὶ δε τοῦτο, ὡς ἐγὼ φημί, προστέτακται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πράττειν καὶ ἐκ μαντιῶν καὶ ἐξ ἐνυπνίων καὶ παντὶ τρόπῳ ἢ ἐπὶ τίς ποτε καὶ ἄλλη θεῖα μοῖρα ἀνθρώπῳ καὶ ὅ, τι ἂν προσέταξε πράττειν.

Ἀπολογ.

21

21

Ἐγὼ διδάσκαλος μὲν οὐδενὶ πώποτε ἐγενόμην· εἰ δὲ τις ἐμοῦ λέγοντος, καὶ τὰ ἑαυτοῦ πράττοντος ἐπιθυμῆ ἀκούειν εἴτε νεώτερος εἴτε πρεσβύτερος, οὐδενὶ πώποτε ἐφθόνησα.

Ἀπολογ.

22

22

Τοιοῦτος ἀπλῶς, οἷος ἐγὼ, οὐ ραδίως ὑμῖν γενήσεται, ὦ ἄνδρες· ἀλλ' ἐὰν ἐμοὶ πείθησθε, φείσεσθέ μου.

Ἀπολογ.

23

23

Χειρίσοφος εἰς Δελφούς ἐλθὼν ἐτόλμησε τοῦ τομαντεύσασθαι· ἤρετο γὰρ δὴ εἰ τις ἐμοῦ εἴη σοφώτερος· ἀνείλεν οὖν ἡ Πυθία μηδένα σοφώτερον εἶναι. κτλ.

Ἀπολογ.

24

24

Ἐπειτα οὐχ ὄρας τοῦτους τοὺς συκοφάντας ὡς εὐτελεῖς εἰσιν; καὶ οὐδὲν ἂν δεοί ἐπ' αὐτοὺς πολλοῦ ἀργυρίου;

Κριτ.

25

25

Ἔτι δὲ ὦ Σώκρατες, οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖς ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα σαυτὸν προδοῦναι ἐξ ἐνσωθῆναι, καὶ τοιαῦτα σπείδων περὶ σαυτὸν γενέσθαι, ἅπερ ἂν καὶ οἱ ἐχθροὶ σου σπείσειάν τε καὶ ἐσπεύσαν σε διαφθεῖραι βουλόμενοι.

Κριτ.

26

26

Κρίτων. Αἰσχύνομαι ὦ Σώκρατες, μὴ ἅπαν τὸ πρᾶγμα τὸ περὶ σε δόξῃ ἀνανδρῶν τινὶ τῇ ἡμετέρᾳ πεπραγῆσθαι... καὶ τὸ τελευταῖον δὴ τοῦτί, ὡσπερ καταγελῶς τῆς πράξεως κακία τινί, καὶ ἀνανδρῶν τῇ ἡμετέρᾳ διαπεφευγένοι ἡμᾶς δοκεῖν, οἳ τινὲς σε οὐ διεσώσαμεν οὐδὲ σὺ σεαυτὸν, οἷον τε ὄν καὶ δυνατόν.

Κριτ.

Ἐγὼ παρρησίᾳ ἐλάλησα τῷ κόσμῳ· ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν τῇ συναγωγῇ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ ὅπου πάντοθεν οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδὲν τί με ἐπερωτᾷς; ἐπερωτήσων τοὺς ἀκηκόστας τί ἐλάλησα αὐτοῖς. Ἰω. ΙΗ'. 20.

Τὰ ρήματα, ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἑμαυτοῦ οὐ λαλῶ. ὁ δὲ πατήρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα. Ἰω. ΙΔ'. 10.

Πάτερ, ἐγὼ σὲ ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω. Ἰω. ΙΖ'. 4.

«Διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί ποιήσας ζῶν αἰώνιον κληρονομίῃσ;» Εἶπε δ' αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· «τί με λέγεις ἀγαθόν;» Λουκ. ΙΗ'. 18—19.

Ἔμεῖς φωνεῖτέ με· ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ κύριος καὶ καλῶς λέγετε· εἰμί γάρ. Ἰω. 12—13.

Ἐγὼ ὑπάγω καὶ ζητήσετέ με καὶ ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ ὑμῶν ἀποθανεῖσθε. Ἰω. Η'. 21.

Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα· «οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε» καὶ ἐν τῷ γενέσθαι τὴν φωνὴν εὐρέθη ὁ Ἰησοῦς μόνος. Λουκ. Θ'. 35. Ματθ. Γ'. 17.

Καὶ συνεβουλεύσαντο ἵνα τὸν Ἰησοῦν κρατήσωσι δόλῳ· καὶ συνέθεντο τῷ Ἰούδᾳ ἀργύριον δοῦναι (τριάκοντα ἀργύρια). Λουκ. ΚΑ'. 5. Μάρκ. ΙΔ'. 11.

Ἐπιθυμῶ ἐπεθύμησα φαγεῖν τὸ πᾶσα τοῦτο μεθ' ὑμῶν, πρὸ τοῦ με παθεῖν. Λουκ. ΚΒ'. 15. — Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ καὶ λέγειν· «Ἰεῦός σοι Κύριε, οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο». Ματθ. ΙΣΤ'. 21-23.

Σίμων οὖν Πέτρος ἔχων μάχαιραν ἐλκυσεν αὐτήν, καὶ ἐπαισεν τὸν τοῦ ἀρχιερέως δούλον, καὶ ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον τὸ δεξιόν· ἦν δὲ ἔνομα τῷ δούλῳ Μάλχος. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ, βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην, τὸ ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ πατήρ οὐ μὴ πῶ αὐτό; Ἰωάν. ΙΗ'. 10-11.

δλην τήν οικουμένην, ανακουφίζων τὰς δυστυχίας και τὰς στερήσεις . . . πραύνων τούσ πόνους . . . καταπολεμῶν τὰς συμφοράς! . . .

Όταν απέθανε, ένας άγγελος ήλθε νά τον πάρη έπάνω εις τήν άκτινοβόλον του πτέρυγα δια νά τον φέρη εις τόν ουρανόν. . . Και καθώσ άνέβαινε εις τὰς άπεράντους σφάιρας, παρετήρησεν εις τήν κορυφήν του ύψηλοτέρου βουνού, εις μίαν λάμπιν άστραπήσ, τόν διάβολον σύροντα εις τό βασιλείον του τής Κολάσεως, ένα δυστυχή που ώρνετο και ματαίως έπροσπαθούσε νά του ξεφύγη.

Ό παίκτης ήθέλησε νά σώση αυτήν τήν ψυχήν. — « Έ, Σατανά! . . . » έφώναξεν, « Άρχον τής Κολάσεως! . . . στάσου! . . . Θέλεις δυό ψυχές για τό καταχθόνιον σου βασιλείον; . . . Σου παίζω τήν ψυχήν μου για τή ψυχή του θυματός σου! . . . »

Ό διάβολος έγέλασε σαρκαστικά κ' έτραβήξε τὰ χαριά:

— « Τί θέλεις νά παίζης, φαντασμένε; » ήρώτησε, βέβαιος δια τήν νίκην του.

— « Είμαι καλός παίκτης και σου αφήνω τήν εκλογήν! . . . »

Και αφού έγεινε η εκλογή, ή φανταστική και παράδοξη αυτή παρτίδα έπαίχθη έπάνω εις τήν κορυφήν του βουνού . . .

Ό διάβολος έχασε . . . και αφήνων τήν λείαν του, έχώθη εις τὰ βάρη τής γής, μ' ένα κρότον που έκαμε τήν επιφάνειαν τής γής νά σεισθή.

. . . Τό άκτινοβόλον σύμπλεγμα έπανελαβε τήν ήσυχον άνάδασίν του προς τόν Παράδεισον! . . .

Ό Άγιος Πέτρος ήνοιξε τὰς θύρας, και εις μίαν μαρμαρυγήν θείου φωτός, έφάνη ο Ίησους έπάνω εις τόν θρόνον του!

Άποταθείς δε προς τόν παίκτην ειπε:

— « Είς σέ μόνον είναι ανοικτόν τό βασιλείον τών ουρανών! . . . Ό σύντροφος που φέρνει είναι άνάξιος αυτού και αποκλείεται! . . . »

— « Κύριε! . . . » ειπε τότε ο παίκτης, με φωνήν ίκετευτικήν συγχρόνως και σταθεράν. « Δέν αναγνωρίζετε τόν δυστυχή που προσεφέρθη, ένα βράδυ, νά μοιράση τό φωμί του μ' ένα πτωχόν ζητιάνον ο οποίος ακολουθείτο από δώδεκα πεινασμένους συνδαιτημόνας; . . . Έγώ δέν σάς φέρνω παρά ένα, Κύριε. . . και καθώσ κ' έγώ, επιθυμεί—μετανομημένος άμαρτωλός!— νά λάβη μέρος εις τό θεϊον συμπόσιον! . . . »

Τότε ο Χριστός, ένδυμηθείς τήν εϋσπλαγχτικήν φράσιν ή οποία ειχε βγή έκείνο τό βράδυ από τὰ χείλη του ελεήμονος πτωχού, έπανελαθεν έν τή μακροθυμία του:

— « Έμβήτε λοιπόν και οι δύο . . . και εις τό έλεος του Θεού! »

K. N. K.

Ν Ε Α Ζ Ω Η Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α - Τ Ε Χ Ν Α Ι

Ό Jean Moréas. — Ό τηλέγραφος άνήγγειλεν ότι ο διαπρεπής ποιητής κ. Jean Moréas προεδιβάσθη εις τόν χρυσοϋν σταυρόν τής Λεγεώνας τής Τιμής κατά τὰς νέας παρασημοφορίας τὰς γενομένας επί τή εύκαιρία τής εθνικής εορτής τών Γάλλων. Η ύψηλή αυτή τιμή, ή έπαξία άλλως τε τής ήμης και του ταλάντου του ποιητού άντανακλά και επί τής πατρίδος αυτού ή τις μετά χαράς και ύπερηφανείας παρακολουθεί τό έργον του κ. Γωάννου Παπαδιαμαντοπούλου, έν τή χώρα τής τέχνης και τών γραμμάτων, έν τή Γαλλία.

Ό Πανελλίδειος διαγωνισμός. — Έν τή μεγάλη αίθουση του Πανεπιστημίου άνεγνώσθη πρό ήμερών ή έκθεσις τής επιτροπής ήτις ένεκρινε τόν διαγωνισμόν του κληροδοτήματος Πανελλίδου.

Ό εισηγητής κ. Σακελλαροπούλος ανέγνωσε τήν έκθεσιν τής επιτροπής συγκειμένης εξ αυτού και τών κ. κ. Λάμπρου και Πολίτου.

Ό πρύτανις κ. Χατζιδάκης άποσφραγίζει κατόπιν τούσ φακέλλους και εκφωνεί τὰ όνόματα τών βραβευθέντων.

Ότω το μόνον πρώτον χιλιόδραχμον βραβείον άπένειμεν εις τόν συγγραφέα του « Μιχαήλ του Παφλαγόνας » και τό δεύτερον πεντακοσιόδραχμον εις τήν « Κλεοπάτραν ». Συγγραφέας του πρώτου είναι ο δικηγόρος και στενογρόφος τής Βουλής κ. Θωμάς Κ. Θωμά όστις παρουσιάσθει έλαβε τήν δάφνην.

Συγγραφέας του έτέρου βραβευθέντος είναι ο δικαστής και γνωστός συγγραφέας κ. Τιμολέων Άμπελάς.

Είς τόν διαγωνισμόν είχαν υποβληθή 42 έν όλω έργα.

« Τὰ Ρόδα τής Ίεριχούς ». — Πρό τινος έδόθη από του θεάτρου τής « Νέας Σκηνής » τό υπό τόν άνωτέρω τίτλον νέον έργον του κ. Δαραλέξη όπερ κατά τό μάλλον ή ήττον έτυχεν εύμενοϋσ υποδοχής υπό τής κριτικής τών Αθηναϊκών εφημεριδών. Τήν ύπόθεσιν του παραλαμβάνομεν εκ τής « Ακροπόλεως » χάριν τών άναγνωστών τής « Νέας Ζωής ».

« Η Χρυσούλα είναι άρραβωνισμένη με τόν νέο Πέτρο, νέο Αθηναίο, συνειθισμένο εις τήν άλθινη ζωή. Η όποια διηλαδή δέν τόν έμποδίζει νά κνη και κόρτε εις νεαράν χήραν, Αθηναίαν επίσης, με τήν όποίαν ή Χρυσούλα τόν βρίσκει νά φιλιέται. Η Χρυσούλα ή όποία έξούσε μέσα στής τριανταφυλλιάς, εις τό μικρό έξοχικό σπίτιάκι τής θείας τής κ. Φανής εις τήν Μύκονο, μπαίνει εις τήν άλθινη ζωή, βλέπει τήν άλθινη τής ύψι και επειδή τήν βρίσκει άνυπόφορη θέλει νά τήν αφήση.

Και άποφασίζει νά αυτοκτονήση κοιμημένη έπάνω σε τριαντάφυλλα. Τήν Χρυσούλα προλαμβάνει και σώζει ή θεία τής. Η κόρη δέν θέλει νά ίδη πειά τόν Πέτρο. Μαθαίνει όμως ότι είναι στον κήπο και κλαίει. Αυτό τήν κάνει σκεπτικήν. Και όταν χάρις εις τήν θείαν τής συναντώνται οι δύο νέοι και ο Πέτρος δικαιολογεί τήν διαγωγή του, ή Χρυσούλα τόν συγχωρεί μέν, αλλά πλέον δέν είναι ή άθφα κόρη που ζή μέσα στα τριαντάφυλλα, αλλά άλθινη γυναίκα ή όποία συγχωρούσα κλαίει γιατί ξέρει πειά ότι τὰ τριαντάφυλλα τής ζωής δέν είναι παρά ως τὰ Ρόδα τής Ίεριχούς για τὰ όποία ύπάρχει ή παράδοσις ότι κάτω από τὰ ώραία πέταλα δέν ύπάρχει παρά ληη στάχτη . . . »

Η νεοελληνική γλώσσα. — Ό Γερμανός λόγιος κ. Έρθερτ Κρούγερ έδημοσίευσεν έν Τιλσίτ τής Πρωσίας αξιολογον βιβλίον υπό τόν τίτλον « Βραχεία εισηγησις προς εκμάθησιν τής νέας ελληνικής γλώσσης χάριν τών γνωσκότων τήν αρχαίαν », τό βιβλίον δε τουτο περιέχον πάσας τὰς προς τήν αρχαίαν διαφοράς τής νέας ελληνικής γλώσσης, είναι χρησιμώτατον βοήθημα τών Γερμανών προς εκμάθησιν τής καθαρευούσης.

Τής συγγραφής ταύτης ο κ. Κρούγερ προτάσσει περιεκτικόν πρόλογον περι τής νέας ελληνικής, εξ αυτού δ' άποσπώμεν τὰς έπομένας περικοπάς:

« Η νέα ελληνική είναι γνησία θυγάτηρ τής αρχαίας, ής και πολλώ πλησιέστερα τυγχάνει ούσα ή ή ιταλική τής λατινικής. Η νέα ελληνική ομιλείται και έννοείται οϋ μόνον έν τῷ βασιλείῳ, αλλά και καθ' όλου έν Τουρκία επ' άμφοτέρων τών ήπειρών, έν Κύπρω και έν ταίς πλείσταίς τών περιέων Μεσόγειον και τόν Εύξεινον πόντον κειμένων χωρών.

« Η νέα ελληνική είναι, ως όρθώς λέγει ο άριστος τής γλώσσης ταύτης γνώστης, ο του Αθηναΐσ Πανεπιστημίου καθηγητής Γ. Ν. Χατζιδάκης, οϋ μόνον ή εθνική ήμῶν γλώσσα καθόλου, αλλά και έτι προς, μέχρι τινος βαθμού ή του πολιτισμού γλώσσα ».

Περιεργοι—άντιθέτως προς τὰς εκ τής λατινικής καταγομένας ρωμουνικας γλώσσας—είσιν αι άκρωσ μικραι αλλοιώσεις, ως ύπέσθη έν τή ελληνική τό τυπικόν οϋ μόνον τής καθαρευούσης αλλά και τής δημοτικής έν αναφορῃ προς τήν αρχαίαν. Η καθαρευούσα προίον τής δια τών χιλιετηριδών ουδέποτε διακοπείσης παραδόσεως τών λογίων έν τε τῷ σχολείῳ και τή εκκλήσιῃ, κείται ως εικός έγγύτατα τής αρχαίας και ίδια τής Καινής Διαθήκης, τών Έβδομηκοντα και τών πατέρων τής εκκλησίας. Όμοίως δε και αι πολυάριθμοι δημοτικαί διάλεκτοι πλην τής Τσακωνικής, ήτις διεμορφώθη κατ' εύθειαν εκ τής αρχαίας Λακωνικής, προήχθησαν οϋχι εκ τινος τών αρχαίων διαλέκτων, αλλά εκ τής απ' Αλεξανδρου του Μεγάλου έν άπάσῃ τῇ Έωῃ διαδεδομένης αρχαίας Καινής. Αί προς τήν αρχαίαν διαφορά ή τής νέας ελληνικής έγκεινται κυρίως έν τῇ προφορῃ και τῇ άπλοποιήσει του τυπικού και του συντακτικού.

Η τριεκατονταετηρις του Rembrandt. — Η ώρα τής άποθεώσεως έσήμανε δια τον Rembrandt. Η Όλλανδία έξυμνει έν αυτῷ οϋ μόνον τό μεγαλύτερον τών τεκνων τής, αλλά ένα τών μεγαλυτέρων καλλιτεχνών του κόσμου. Η οικία του Jodenbreestraat, όπου έστέγαζε τήν θριαμβευτικήν νεότητά του, όπου συνέλαβε τόσα άριστουργήματα, ήγοράσθη μεγαλαίς δαπάναις και μετεβλήθη εις

μουσειον. Η « Περίπολος » του και τὰ άλλα θαυμάδια έργα του εύρον τήν φοράν ταύτην άντάξιον αυτών οικημα. Το Άμστελδοαμον τιμών τόν ζωγράφον τῷ ήγειρε τῷ 1852 άνδριάντα επί τής πλατείας Marché-au Beurre.

Ό μέγας ποιητής τής σκιάς και του φωτός έγεννήθη έν τῃ πόλει Leyde, ήτις είναι επίσης ή πατρίς του Gerard Dow. Ό πατήρ του ήτο μυλωθρός οϋτος κατά πάσαν πιθανότητα έγεννήθη τήν 15 Ιουλίου 1606.

Όι γονεΐς του, οίτινες έτρεφον δι' αυτόν λίαν ύψηλάς φιλοδοξίας, τόν έστειλαν εις τό λατινικόν σχολείον αλλά ή φιλολογία δέν τόν ένεθουσίαζεν εις άλλος δαίμων τόν έτάρασσε και μετ' όλίγον έγκατέλιπε τήν Ακαδημίαν τής Leyde όπως μεταβή νά μελετήση τήν ζωγραφικήν παρά τῷ Lastman και νά άντλήση, όπως βραδύτερον παρά τῷ Ιακώβῳ Pinas, τὰ στοιχεία του είδους όπερ έδόξασεν.

Ό Rembrandt έξωγράφησεν ή ίχνογράφησεν τόν έαυτόν του περισότερον από διακοσίας φορές και τὰ χαρακτηριστικά του μάς είναι γνωστά από τής νεότητός του τής μάλλον αϊγληέσσης μέχρι του όχροτέρου γήρατός του, όποτε κατεστραμμένος και έγκαταλελειμμένος, άπεύρθη εις τήν θλιβεράν οικίαν του τής προκυμαίας τών Ρόδων, όπου και απέθανε.

Ν Ε Α Ζ Ω Η Ε Π Ι Σ Τ Η Μ Α Ι

Τό ύψος τής άτμοσφαιρας.

Ποιον είναι τό ύψος τής ήμετέρας άτμοσφαιρας; Άλλοτε υπελόγιζον αυτό εις εκατόν περίπου χιλιόμετρα αλλά, κατά τήν εποχην ήμῶν, έδέσπε νά αυξηθή τό όριον τουτο συνεπεία διαφόρων επιστημονικών παρατηρήσεων. Ίσως δε νά άπατώνται και σημερον άκομη περι του έσχάτου όριου οϋτῆς, φανερού όντος ότι, επί εύρειας εκτάσεως, ο άηρ άπαντῆ έν καταστάσει τοσοϋτον άραιῃ ώστε ή παρούσα αυτου νά μη γίνηται κατάδηλος εις ήμας δια φαινομένων έφικτών εις τὰς παρατηρήσεις μας.

Η από πολλών έτων παραδεδεγμένη μέθοδος, δι' ής υπολογίζεται τό ύψος τής άτμοσφαιρας, συνίσταται εις τόν καθορισμόν τριγωνομετρικῶς του ύψους εις ο είσέρχεται διάττων άστῆρ εις τήν άτμοσφαιραν. Η ύψι εξ ής συνίσταται ο άερολίθος αναβλέγεται όταν ή προστριβή, και ιδίως, ή ένεργεια ή παραγομένη υπό τής έν τῷ αέρι πίεσεως αυξήση τήν θερμότητα εις βαθμόν τοιούτον, ώστε νά ύψώση τήν θερμοκρασίαν μέχρι του σημείου τής τήξεως και τής εξατμίσεως. Η δε ταχύτης τών άερολίθων ή τών άστεροειδών είναι πλανητικής φύσεως φθάνουσα και υπερβαίνουσα τριακότα χιλιόμετρα κατά δευτερόλεπτον. Δι' υπολογισμού εύρίσκουν, ότι γενικῶς οι διάττοντες άστέρες είσέρχονται εις τήν άτμόσφαιραν εις ύψος περίπου εκατόν και είκοσι χ.μ. από τής επιφανείας τής γής.

Το αποτέλεσμα τούτου θεωρείται ἐν τούτοις ἀσθενές. Τυχάνει πασίδηλον ὅτι δὲν ὑποδεικνύει παρὰ τὴν ζώνην ἐκείνην τῆς ἀτμοσφαιρας, ἥτις, ἰκανῶς πυκνὴ, ἀπεργάζεται τὴν ἀνάφλεξιν τῆς ἐκ τοῦ ἀχανοῦς προερχομένης ἕλης.

Ἄλλα πρὸ τοῦ διαστήματος τούτου, κατ' ἀνάγκην, ὑπάρχει ἑτέρα ζώνη ἢς ἡ πυκνότης βαίνει ἐλαττωμένη καὶ περὶ τῆς ὁποίας ὁ ἀστεροειδὴς οὐδεμίαν παρέχει εἰς ἡμᾶς ἔνδειξιν. Ἡ ζώνη αὕτη δύναται μάλιστα νὰ εἶναι λίαν ἐκτεταμένη. Ὁ ὑπολογισμὸς λοιπὸν ὁ γενικῶς παραδεδογμένος εἶναι λίαν ἀμφισβητήσιμος.

Μερικαὶ ἔρευναι περὶ τῶν πολικῶν ὑποφάσεων καὶ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν περιλάμψεων, ὀφειλομένων εἰς μικρότατα μῦρια, τείνουσι νὰ φέρωσιν ὑψηλότερον τὰ πραγματικὰ ὅρια τῆς ἀτμοσφαιρας.

Εἰς Ἀμερικανὸς φυσιοδίφης, ὁ J. J. See ἐκ Βασιγκτόνος ἐπενόησεν, ἐσχάτως, νέον τρόπον ὑπολογισμοῦ, ὅστις, ὄντως παρέχει ὑψηλὰν ἀνώτερα τῶν διὰ τῶν διαττόντων ἀστέρων λαμβανομένων. Ἡ ἐπίτευξις τοῦ νέου τούτου τρόπου εἶναι εὐκολωτέρα καὶ ἀναμφιβόλως ἀκριβεστέρα.

Ὅταν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, παρατηρῆται μετὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν βαθμιαίαν ἐξελίξιν τοῦ κυανοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ, ἐξίσταται ἐλέγχων τὴν εὐχειαν δι' ἧς, πρόσωπον πεπρικοισμένον διὰ καλῆς ὀράσεως, δύναται νὰ παρατηρήσῃ αὐτὴν τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν χάνεται ἐντελῶς τὸ κυανοῦν χρῶμα. Πρὸς τοῦτο ὅμως ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι ὁ οὐρανὸς καθαρῶτατος. Ἐὰν ἦδη γνωρίζῃ τὴν ἀκριβοῦν ὥραν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, καὶ τὴν ἀκριβοῦν ὥραν τῆς ἐκ τοῦ ἀχανοῦς ἐκλείψεως τοῦ κυανοῦ χρώματος, (ἅτινα εὐρίσκει ἐν ἀστρονομικῷ μνημονίῳ), δύναται, δι' ἄλλου ὑπολογισμοῦ τῆς σφαιρικῆς τριγωνομετρίας, νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ ὕψος εἰς ὃ εὐρίσκονται τὰ τελευταῖα πεφωτισμένα μῦρια τῆς ἀτμοσφαιρας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἐπανειλημμένως πειραματιθεὶς ὁ κ. See ἔσχεν ἀποτελέσματα συμφωνοῦντα πρὸς ἄλληλα, ὧν τὸ μέσον ὕψος ὑπελόγησεν εἰς 211 χ.μ. μετὰ πιθανολογίας 20 μέρων.

Ἐπομένως δὲν θὰ ἡπατᾶτό τις πολὺ καθορίζων τὸ ὕψος τῆς ἀτμοσφαιρας εἰς 200 περίπου μέτρα.

Ἡ μεθοδὸς τοῦ κ. See εὐφυστάτη καθ' ἑαυτὴν φαίνεται εἰς ἡμᾶς ἀνωτέρα τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρῆσει. Βεβαίως, δυνατόν νὰ παρατηρήσῃ τις, ὅτι εἶναι δύσκολος ὁ καθορισμὸς τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ κυανοῦν χρῶμα ἐκλείπει τελείως ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐξ οὗ προκύπτει ἀβεβαιότης περὶ τὸν ὑπολογισμὸν. Μὴ λησμονῶμεν ὅμως, ὅτι διὰ τῆς ἔξεως ἀποκτᾶται ἐπὶ τελους ἡ ἀκριβεία. Ἐν ᾧ ἡ ἐξέτασις τῶν διαττόντων ἀστέρων, δύσκολος οὐσα ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, δὲν δίδει μετ' ἀκριβείας τὰ πέρατα τῆς ἀτμοσφαιρας.

Αἱ ἕλαι πρὸ τοῦ νὰ ἀναφλεγῶσιν, ἔχουσι προδήλως διατρέξῃ ἦδη ἀπροσδιόριστον μέρος τῆς ἀτμοσφαιρας, πρὸς δὲ ἡ ἀκριβοῦς στιγμὴ τῆς ἀναφλέξεως ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ταχύτητα, ἥτις ἀναντιρῶτως δὲν παραμένει πάντοτε ἡ αὐτή, ἢ ἀπὸ τὴν μᾶζαν τοῦ ἀστεροειδοῦς, ἥτις, οὐχ ἥττον μεταβάλλεται, καὶ ἀπὸ τὴν σύστασιν αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ οὕτω προκύπτων ἀριθμὸς εἶναι ὑπολογισμένος κατὰ μεγάλην προσέγγισιν.

Διὰ τοῦτο, τοῦλάχιστον μέχρις ἀποδείξεως περὶ τοῦ ἐναντίου θεωροῦμεν πολὺ ἀνωτέραν τὴν μεθόδον τοῦ καθηγητοῦ τῆς Βασιγκτόνος.

Ἀρκεσθῶμεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἰς τὸ οὕτω προσδιοριζόμενον ὕψος, ὅπερ πλησιάζει πολὺ πρὸς τὰ διακόσια μέτρα, ἴσως τὰ ὑπερβαίνει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα. Ζῶμεν λοιπὸν εἰς τὰ βάθη ἀερίου ὠκεανοῦ, οὕτως ἢ πυκνότης ὑπερβαίνει τὰς πεντήκοντα λεύγας.

ΕΘΝΙΚΗ ΖΩΗ

Η "ΔΟΞΑ"

Ἐν πάσῃ ἐπισημότητι ἐγένετο ἐν Στέτιν ἡ καθέλκυσις τοῦ δευτέρου ἀντιτορπιλικοῦ μας τοῦ κατασκευασθέντος εἰς τὰ ναυπηγεῖα Βουλκᾶν.

Παρέστησαν ἐν μεγάλῃ στολῇ πάντες οἱ Ἕλληνας ἀξιωματικοὶ οἱ σπουδάζοντες ἐν Βερολίῳ ὡς καὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἐπιβλέψεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἀντιτορπιλικοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἥτις ἐψάλη ὑπὸ τοῦ ἐν Βερολίῳ Ἀρχιεπισκόπου κ. Μαυροκορδάτου, ὁ ἐν Βερολίῳ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ραγκαβῆς ἔδωσε τὸ εὐόμιον ὄνομα «Δόξα» εἰς τὸ ἀντιτορπιλικὸν τὸ ὁποῖον πάντες ὑπεδέχθησαν διὰ ζητωκραυγῶν καὶ χειροκροτημάτων.

Μετὰ τοῦτο ἐπίπεδεν ἠλεκτρικὸν κομβίον καὶ τὸ ἀντιτορπιλικὸν διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος διωλίσθησε μεγαλοσπεπῶς εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ. Ὅταν εὐρέθη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ οἱ παριστάμενοι ἐξεργάγησαν εἰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ.

Η "ΘΥΕΛΛΑ"

Ἐν ὄλῃ ἐπίσημότητι καθελκύσθη ἐν Λονδίῳ τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν ἀντιτορπιλικὸν τὸ ναυπηγηθὲν εἰς τὰ Νεωρεῖα Γιάρρω. Μετὰ τὴν ἱεροτελεστείαν, ὁ Διάδοχος ἐβάπτισε τὸ νέον ἀντιτορπιλικὸν διὰ τοῦ ὀνόματος «Θυελλα» ἐκφωνήσας ταύτοχρόνως ἐνθουσιώδη λόγον ὑπὲρ τοῦ προορισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ. Κατόπιν ὁ ὑψηλὸς ἀνάδοχος ἐπίπεσε τὸ ἠλεκτρικὸν κομβίον καὶ τὸ σκάφος ἐλεύθερον τῶν δεσμῶν ὠλίσθησεν ἠρέμα εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ταμέσεως ὑπὸ τὰς φρενιτιώδεις ζητωκραυγὰς τῶν παρισταμένων.

Ἡ Κυβέρνησις παρήγγειλε δύο νέα ἀντιτορπιλικὰ εἰς τὰ ἐργοστάσια Βουλκᾶν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἐκ τῶν ἀξιότιμων συνδρομητῶν μας καθυστεροῦντας εἰσεῖτι τὴν εἰς τὸ περιοδικὸν συνδρομὴν των, ὅπως εὐαρεστοῦμενοι ἐμβάσωσιν ἡμῖν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς.

Η ΔΙΕΓΘΥΝΣΙΣ

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΗΛ. Δ. ΠΡΟΤΟΠΑΠΙΑ & ΣΙΑΣ

ΟΔΟΣ ΣΕΡΠΙΦ ΠΙΑΣΑ

ΑΝΕΞΑΝΔΡΕΙΑ